

ma. "Mis teil on," küsis isfand, "keif punna nago jureb teie peält? — Kas aman rohto?" ja sedda üteldes, läks ta jälle kappi jure, agga emmand palluma, et ta mitte seält, kus kihrot olli, piddi wotma. Unti temmale siis ka teisest kohast rohto, ja isfand läks maggama. Ommeti emmenda silmad ei läind kinni, kinni ta sedda wottit sanud — ja siis noormees puistas minnema, kui lind kulli käest.

Mitto teine olleks selle hirmoga ei ellades enam taggasi tulnud. Agga kes holib enne, kinni patto rõõm lõppend! ei arwand nemmad ka, et neil sedda tuska enam piddi juhtuma. Siiski nenda inimese ikka on: allandik agga senni kui ta kumpus on, ja kohhe walmis keif kuts ja teggema, kui ta peäsnud; et kül igga pat sellesamma rõõmo ja kasso läbbi pettab, mis ta tootand; sest igga pat rõmustab agga sepärrast, et inimese lan gemine sedda wallusam saaks ollema.

Olleks sepärrast igga wastane kohhe omma pattust tagganend, kui ta esimest korda peäsis, ta olleks ammo jälle taewa teed kõndind sel asemel, et ta nüüd ühhest patto-tüllist teise sisse langeb, ja ikka kangekaelsemaks jääb. Sest Jummal annab andeks neile, kes meelt parrandawad; agga kes patto sees wiwitawad, lähwad patto läbbi hukka.

Jälle juhtus monne aia pärrast, et sedda welskrit male widi. Agga kui ta natuke maad sõitnud, todi sedda teed üks surnud, sedda ta piddi lahti leikama. Sedda ta käsits senna surno kambri wia, mis temma enneses maias olli, ja ajas emale. Siiski, kui ta tükki maad läinud, kallast ta taggasi, weel selsammal päwal sedda surnud lahti leikama, et wägga palaw aeg olli.

Ommeti se surnud ehk jo kaks tundi aega ette joudis, ja pandi ihho-allaste, nenda kui wiis, surno laua peäle — ning